Nový Jeruzalém č. 11/2026

Zpravodaj pro **323.** prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh)
v Sebranicích u Litomyšle – ve čtvrtek 12. listopadu 2026 v 17 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb na úmysly NJ v Křoví:

V úterý 13. října 2026 na mši svaté při pouti NJ bylo asi 140 věřících. Pán Bůh odplať otci biskupovi a sedmi kněžím za jejich službu při zpovídání a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:
1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
3) o vzrůst víry u lidí v našem kraji 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
5) o život těla a duše pro všechny počaté děti 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva biskupa Mons. Zdenka Wasserbauera při pouti Nový Jeruzalém v Křoví:

Rozhodl jsem se, že budeme dneska číst čtení, která se čtou ve všech katolických kostelech na celém světě, protože mi přijde, že ta čtení se k tomuto večeru velmi hodí. Zejména **evangelium k přemýšlení o novém srdci.** Když jsem dneska odpoledne žehnal u Alžbětinek novou kapli, tak v těch modlitbách se několikrát objevovalo téma, že směřujeme do **Nového Jeruzaléma**, že naše **životní cesta má končit v Novém Jeruzalémě**, v Božím království. A tak je dobře, abychom se i touto mší svatou a zamyšlením na to připravili.

Tak o čem bylo dnešní evangelium? **Pán Ježíš byl farizejem pozván k jídlu**. Je večer, můžeme si představit třeba na večeři, i když tam to takhle upřesněno není. Je to už v Lukášově evangeliu podruhé, kdy ho nějaký farizeus zve k sobě na jídlo. A stejně jako poprvé, to známe, je to sedmá kapitola, Ježíš tam přijde a časem, když už tedy jí, přijde **cizoložná žena, začne mu plakat u nohou a otírat to svými vlasy**. Všechny farizeje to pohorší, protože se ho dotýká nečistá žena. Ani tentokrát v tomto druhém případě **není z počátku nějaký špatný úmysl**. Ti farizeové ho nezvali proto, aby si tam s ním něco vyřídili, oni ho chtěli asi slyšet. Byla to známá osobnost. Pozvali ho. On k nim přišel, ale stejně jako poprvé se to nakonec nějak zadrhne. **Je z toho nakonec konflikt a napětí.** To se bohužel u jídla stává. Nevím, jestli to neznáte z vašeho života. Máme to někdy i v našich rodinách, nebo tam, kde prostě jíme. Ač by společenství okolo stolu mělo být příležitostí komunikovat, někde se to zvrtne, že spolu buď ti lidé vůbec nemluví, nebo se tam mluví všelijak. Takže možná i my můžeme začít přemýšlet**, jak třeba vypadá stolování u nás doma.** A ten konflikt, ke kterému tam došlo, se vlastně odvinul od toho, že Ježíš nevykonal rituální očistu. Dneska bychom řekli - neumyl si ruce… Když k vám někdo přijde na návštěvu, jak to dneska u vás chodí? My Češi máme takový zvláštní zvyk. První, co samozřejmě předpokládáme, je, že se na návštěvě zujete. To cizinci vůbec nechápou, já jsem dlouho byl v Itálii. U nich je společenské faux pas, že by se někdo musel zout, když někam přijde. Ale my jsme na to prostě zvyklí. Dobře, tak se to dělá. Takže prvně se ta návštěva zuje, pak jí nabídnete bačkory, a pak ještě někdy občas mně třeba řeknou: „Nechcete si, pane biskupe, umýt ruce?“ Kdoví, kde jste všude chodil, že jo. Takže takto to v některých rodinách ještě běží. **Ale tam nešlo v prvé řadě o hygienu**. Ono to možná tam v pozadí také bylo, protože my víme, že mnoho starozákonních předpisů vlastně v sobě obsahovalo moudrost, která ty lidi chránila ještě v době, kdy neznali různé hygienické návyky. Neznali, jak se šíří různé nemoci a tak dále, a přesto už to tam nějak bylo skryté. Ale tady opravdu šlo především o to, aby člověk zasedl k jídlu **rituálně čistý**. My nad tím možná můžeme kroutit hlavou a trošku někdy hloupě Židy kritizujeme za jejich zvyky, ale oni chtěli být **rituálně čistí, protože jídlo pro Židy a pro pravověrné Židy dodneška nebyla a není obyčejná věc,** kdy jaksi ukojíme svůj hlad, něco sníme, nebo hodně toho sníme. Nešlo jen o to se najíst, uspokojit svou fyziologickou potřebu, ale pro ně **jídlo byl posvátný úkon**. Když se Židé, opravdu **věřící Židé, scházeli k jídlu, tak to znamenalo posvátný akt,** vyjádření náboženské i společenské jednoty a v podstatě se dá říct, že pro ně jídlo u stolu v rodině, kam se třeba pozvou nějací hosté, **je vlastně bohoslužbou**. A proto jim tak záleželo, aby na tom jídle byli čistí. A dokonce **v té židovské tradici rodinný stůl má hodně co společného s oltářem**. A to je zajímavé, o tom bychom měli přemýšlet. Proto se opravdu často **rodinný stůl přirovnává k oltáři v chrámu**. A **samotné jídlo pak má hluboký duchovní rozměr**. Jak vypadá, bratři a sestry, stolování u vás doma? Já teď schválně neříkám u nás, protože já jsem sám, nikoho nemám, tak si dovolím říct u vás - jenom takhle. **Jak spolu stolujete ve vašich rodinách?** Jaká je tam atmosféra? Víte, jak často vypadá v mnoha rodinách stolování? Někdy jsem pozván na návštěvu a divím se, že oni vůbec během toho nevypnou televizi. A tak jsme na návštěvě a všichni pořád, já taky, protože to samozřejmě svádí, trochu pokukujeme po té televizi. Co řekl prezident Trump, jak hrála Sparta se Slávií, nebo co se kde stalo. Oni to vůbec nevypnou, běží to tam prostě pořád. Nebo se při jídle čtou noviny, že jo? A dneska úplně nejhorší věc, která asi je, že se spolu ti lidé vůbec nebaví, protože všichni mají v ruce mobil a neustále tam něco hledají nebo někomu něco píšou nebo odpovídají na nějaké zprávy. **My jsme se úplně zbláznili**. To znamená to, od čeho se to dneska odvíjí, je nesmírně moudré. A vlastně bychom vůbec neměli pokračovat nějakou kritikou, ta teď vzápětí také přijde, ale hlubokým zamyšlením se nad tím, jak já stoluji se svými rodinnými příslušníky a se svými přáteli. Protože víte, můžeme mít doma veliký a krásný stůl, který se prohýbá pod nevím jakými pochoutkami - pod množstvím všeho možného, ale: **Je u našeho stolu pokoj a láska?** Anebo mohu třeba postavit krásný dům se zahradou, bazénem, garáží pro dvě auta, a to je všechno určitě dobře, **ale přebývá v tom domě pokoj a vzájemná úcta a láska?** To jsou všechno ty věci, ke kterým nás to přivádí. No a Pán Ježíš tedy reaguje. Když se ten farizeus diví ve svém srdci, proč se neumyl, tak se to trochu vyostří. Pán mu však řekl: **„Ano, vy farizeové vnějšek číše a talíře očišťujete, ale vaše nitro je plné loupeže a špatnosti**.“ To je nesmírně důležité upozornění, které nám říká, že **ne každý vnější rituál nebo nějaký vnější skutek, který vykonávám, musí nutně působit vnitřní proměnu**. Ne všechno to vnější, co děláme, teď si pod tím můžeme představit i třeba naše křesťanské, katolické, náboženské věci, které konáme, ty různé vnější rituály a obřady a **všechno možné, co děláme, nemusí působit vnitřní proměnu.** My tím můžeme trávit hodiny a hodiny a přitom se to do našeho srdce třeba vůbec nepromítne. Včera večer jsem si říkal, že **nejvíce se nám to může ukázat na svátostech**. Víme všichni, že v katolické církvi máme sedm svátostí a že už jako děti jsme se v katechismu učili a dneska to v kompendiu také najdeme, takovou tu klasickou definici svátostí – jsou to **viditelné znamení neviditelné milosti**. Ale pozor, to je samozřejmě pravda, ale není to tak jednoduché, že by to vnější automaticky působilo. Samozřejmě asi nejvíce známe **křest,** kdy se třeba děťátku polije hlava, kněz nebo jáhen vysloví: Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého, a dítě je pokřtěné. Kdyby na to pak nenavazovala výchova od rodičů, předání víry a potom samozřejmě v životě snaha, tak se to vůbec nemusí nějak projevit. Ale možná to ještě více můžeme vidět třeba u **svátosti smíření**. Teď jsme se tady zpovídali. Přijdeme, uděláme to, co víme, že máme udělat - kříž, řekneme panu faráři, kdy jsme naposledy byli u zpovědi, pak vyznáme hříchy, on nám k tomu něco řekne, dá nám pokání, dá nám rozhřešení. To jsou všechno ty vnější věci, které mají přivést k tomu, že nám jsou odpuštěny hříchy. Ty však odpuštěny nejsou, pokud v našem srdci chybí jedna důležitá věc. A to je **upřímná lítost**. Myslím, že zde je to velmi dobře vidět. **Pokud svých hříchů nelitujeme, tak nám odpuštěno není.** Navzdory těm všem vnějším věcem, které proběhly naprosto v pořádku.

A ještě jedna věc mě včera napadla. Už jsme v půlce října**, za14 dní budou dušičky**. Máme v katolické církvi krásnou tradici, že lidé se snaží chodit na hřbitovy a získávat pro duše v očistci plnomocné odpustky. Prosím vás, dělejme to. Taky se snažím každý den se někde na nějaký hřbitov dostat, nakolik je to možné, ale zase není to, prosím vás taky jednoduché. Je jednoduché zajít na hřbitov, tam se pomodlit, stačí v duchu, pomodlit se na úmysl svatého otce, v té době se vyzpovídat a tak dále, ty podmínky, které vám tady pan farář zopakuje, u vás doma, co máme všechno dělat. A víte, co se ale stává, že většinou **my zapomeneme jednu podstatnou věc.** Nestačí se pomodlit to a to a jít k svatému přijímaní, ke zpovědi. Je tam ještě jedna věc. **Nesmím mít zalíbení v žádném hříchu ani v lehkém.** A toto je velmi podstatné. **Jestli v mém srdci není opravdová snaha o obrácení, žádné plnomocné odpustky nezískám**. A to je dobré si uvědomit. To všechno jsou věci, které nás přivádí k tomu, co Pán Ježíš říká: „Ano, vy očišťujete vnějšek číše, talíře, děláte spoustu vnějších věcí, ale stalo se vůbec něco ve vašem srdci?“ A možná, že se vůbec nic nestalo, pokud to není spojené opravdu s tím vnitřním. A Pán Ježiš pokračuje: „***Pošetilci, co pak ten, který stvořil vnějšek, nestvořil také vnitřek?“*** Zde se tedy jednak naráží na ten samotný fakt, který je dobré si zopakovat, že Bůh je stvořitelem, že nám dal

život, **že je stvořitelem všeho i našeho nitra, do kterého vidí.** A proto Bohu vyznáváme na začátku každé mše svaté, že jsme zhřešili nejen skutky, nejen slovy, ale také myšlením. Tím, co se odehrává třeba jen v naší hlavě, v naší mysli, na co jsme mysleli špatného, co se s námi prostě dělo. A proto také nás Bůh jednou nebude soudit jen na základě toho, co jsme zachovávali navenek, ale podle toho, co se dělo v našem srdci a jaké bylo naše srdce. Tím se dostáváme k té poslední větě dnešního Evangelia. „***Raději dejte to, co je v mísách jako almužnu a pak vám bude všechno čisté.***“ V 23. kapitole Matoušova evangelia čteme: „….***slepí farizeji, napřed vyčisti vnitřek číše a mísy, aby se stal čistým i tvůj zevnějšek***.“ Jinými slovy, vnitřní čistota by měla předcházet tomu vnějšímu očišťování. Tedy vnějšímu dodržování nějakých předpisů, nějakých vnějším rituálům, **protože od toho, co se ve mně děje, jaký skutečně jsem ve svém srdci a od proměny svého srdce, se musí začít a k tomu potom přidat to další.** To je nejdůležitější. Nesplést postup! Já samozřejmě vím, že mohou nastat situace, kdy to nejde tak jednoduše, a proto se modlíme za svoje obrácení. Abychom rozuměli tomu principu, jak to probíhá. „***Raději dejte to, co je v mísách jako almužnu a pak vám bude všechno čisté.“*** Ještě jednou, ta poslední věta je velmi důležitá. Tedy **pravý způsob, jak uctívat Boha**, nespočívá v tom perfektně umývat talíře a nádobí nebo své ruce, dělat mnoho vnějších gest a obřadů a úkonů, ale **dát almužnu, jak Ježíš říká.** To znamená dokázat se rozdělit, když já třeba mám dost, a ten druhý je v nouzi, protože **štědrost je jeden ze způsobů, jak dosáhnout očištění svého srdce**. Našel dva takové citáty ze Starého zákona: například v knize Sirachovcově, ve 3. kapitole čteme: **„Jako voda hasí planoucí oheň, tak almužna usmiřuje hříchy.**“ A nebo v knize Tobiáš ve 12. kapitole čteme: **„Almužna vysvobozuje ze smrti a očišťuje od každého hříchu.“** Kdybych vám položil otázku ještě předtím než jsem to začal říkat, jak můžeme ve svém životě dosáhnout odpuštění hříchu na prvním místě bychom měli jmenovat křest, ten u malého miminka tedy odpouští ten dědičný hřích. Pokud je křtěn dospělý člověk, kterých není možná tady na Vysočině tolik, ale obecně u nás v České republice tak asi tisíc lidí ročně ve všech diecézích. Když jsem ještě byl farářem, křtil jsem na poslední Velikonoce při vigilii najednou 16 dospělých, kteří přišli k víře, před tím to bylo 11 lidí. A těm jsou **smazány všechny hříchy.** To, co my známe asi nejlépe, je svátost smíření, kdy přijdeme a vyznáme hříchy, a jak už jsem říkal, pokud litujeme, můžeme si být jistí, že nám Bůh odpouští skrze rozhřešení kněze. Byl jsem před týdnem zaopatřovat jednoho svého známého. Když takový člověk už není schopen se vyzpovídat, přijmout svaté přijímání, **jsou mu jeho hříchy odpuštěny svátostí pomazání nemocných**. Víme, že **nás očišťuje přijetí Eucharistie, víme, že nás očišťuje naslouchání Božího slova, ale také konání dobrých skutků.** Když konáme dobré skutky, tak jak Pán Ježíš říká, odčiňujeme mnohé své hříchy a Bůh nám mnoho našich hříchů odpouští. Tomu, kdo má dobré a otevřené srdce. Víte, je zajímavé, páni faráři tady za mnou to vědí, že slovo almužna, v řeckém originálu elemosyné, vlastně vychází z řeckého základu eleos, což znamená **něžnost, jemnost, laskavost, otevřené srdce k potřebám druhého člověka.** Což odkazuje především na Boha, který má s námi jako s ubohým, slabým stvořením lítost, má nás rád, a proto se o nás stará. Odkazuje to na matku, na maminku, která se stará s láskou o své dítě, a doplňuje nebo přináší všechno to, co jejímu dítěti prostě chybí. A to platí samozřejmě v plné míře potom **o naší nebeské matce Panně Marii**. My prožíváme měsíc růžence a věřím, že víte, že papežové každý rok vybízí k modlitbě růžence. Ale **papež Lev nás letos velmi intenzivně všechny vyzval,** a opakoval to několikrát, vyzval k tomu, **abychom se modlili za mír.** Protože opravdu ta situace zejména na Ukrajině je dramatická, v Gaze je dramatická a na jiných místech ještě několika, nevím kolika, také lidé zbytečně trpí a umírají. Dovolím si tedy připomenout tu velikou intenzivní výzvu papeže Lva, abychom v **letošním říjnu při modlitbách růžence mysleli zejména na mír**. I při nedávné návštěvě Francie a konkrétně v Lurdech řekl: „P**rávě zde se Panna Maria zjevila svaté Bernardetě s růžencem v rukou, a můžeme říci, vedla ji k modlitbě.** Proto právě dnes, jako bych já sám obdržel tuto její prosbu, chci pozvat všechny věřící a všechny křesťanské **komunity k modlitbě růžence během nastávajícího října a to na zvláštní úmysl,** totiž aby ustaly války. Aby mezi národy zmítanými konflikty zavládl mír. Spojme tuto modlitbu s konkrétními skutky pokání a milosrdenstvím a s **neustálým úsilím o dialog a o smíření**.“ Tedy i papež říká, abychom k té modlitbě růžence přidali skutky milosrdenství třeba tu almužnu, kterou zmiňuje Pán Ježíš v dnešním evangeliu. Je to nesmírně důležité. **Protože modlitba, pokání a skutky milosrdenství mají sílu proměnit svět a vyřešit i ty nejhorší konflikty,** ke kterým může docházet na lokální i třeba nějaké široké mezinárodní úrovni.

A úplně na závěr bych ještě rád tady upozornil na to dnešní první čtení, které by si také samo zasloužilo nějaký výklad, ale já se budu věnovat jen tomu, čím končilo. A to byla slova**: „Ale my, vedení duchem, opření o víru, očekáváme věčný život, v který doufáme. V křesťanství totiž nic neplatí, zdali si obřezán nebo neobřezán, ale víra, která se projevuje láskou.“** Apoštol Pavel říká, že nejsou podstatné ty vnější věci. Víte, že tehdy byl obrovský spor o to, jestli se ti nově obrácení musí nechávat obřezávat, tak jak to dělali tehdy všichni muži Židé. Ale Pavel říká, **nejdůležitější je víra, která se projevuje konkrétními skutky lásky**. Lásku, kterou Bůh miluje mne a kterou jsem poznal ve svém náboženském duchovním životě, chci dávat dál**. To je podstata naší víry, k tomu máme všichni růst.** A ta láska jako vrchol všeho je pak spojena nebo tvoří jednotu s těmi dalšími dvěma teologálními ctnostmi, jak jsme to tady slyšeli. **My, vedeni duchem, opřeni o víru, očekáváme věčný život, v který doufáme**. Tedy **víru, tak jak je formulovaná především v Krédu, naději na život po smrti, to bychom měli stále v sobě obnovovat, i lásku k Bohu a k bližnímu**. To je to základní, v čem bratři a sestry stojíme a v čem máme růst. ***Kéž by nás tedy tato pouť povzbudila právě k opravdové lásce, hluboké víře, a účinné naději.***

Sbírka: Po uhrazení nutné režie poutě NJ jsme darovali **8 200 Kč** na pomoc dětem z početných rodin. Poděkování patří také místnímu faráři P. Petru Papouškovi a farníkům, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. A především: „Pán Bůh odplať za **každodenní modlitby svatého růžence na úmysly Nového Jeruzaléma**.

Představení a rozhovor s P. Josefem Hubálkem, farářem v Luži, který bude hlavním celebrantem poutě NJ v Sebranicích u Litomyšle:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působiště: Narodil jsem se v roce 1963 a vyrůstal v Dolní Čermné v katolické rodině. Mám pět sourozenců. Jsem velice vděčný svým rodičům, jak se nám obětavě věnovali. Pravidelně navečer jsme se s rodiči společně modlili a později, když jsme byli starší, rodiče souhlasili, abychom si modlitbu vedli sami.

Dneska s odstupem času po 34 letech kněžství si uvědomuji, že si mě Bůh na tuto cestu postupně připravoval. Po celou dobu školní docházky jsem ministroval. Bavilo mě to. Když jsem vycházel z devítiletky v D. Čermné, pan farář Č. Ptáček mi naznačil, zda neuvazuji o kněžství – nelíbilo se mi to. Moje první reakce byla – na to nemám. Ve škole mě to příliš nebavilo. Na základce jsem velice rád hrával kopanou za žáky v D.Čermné, byl jsem také členem Sokola. Hodně času jsem věnoval sportu, v zimě lyžování. Prováděli jsme také různé klukoviny. Vzpomínám, jak jsme s bratrem stříleli prakem a trefovali se do malého okýnka u sousedů a soused nás při tom nachytal. Řešil to s námi náš tatínek. Někdy jsme si vykoledovali pár facek. Zpočátku jsem přemýšlel o cestě do manželství. S kamarády jsem chodíval na plesy. Na cestě k hlubší víře v Ježíše Krista mně pomohlo, když jsem se setkával s mladými lidmi v Ústí nad Orlicí, kde působil P. Josef Kajnek, (v současné době emeritní světící biskup) a také v Lanškrouně, kde bylo hezké společenství, kam jsme jezdili na sobotní bohoslužby. Oba rodiče setkání podporovali a dovezli nás na bohoslužbu i na setkání spolča v Ústí n/Orl. nebo v Lanškrouně. V Hradci Králové (kolem roku 1981) vzniklo krásné společenství. V té době jsem studoval v Opatovicích nad Labem. Setkávali jsme se v jednom bytě, bývalo nás kolem dvaceti mladých lidí. Jezdívali jsme společně na výlety. Jezdíval jsem také s mládeží na salesiánské chaloupky. Zážitků, na které mohu vzpomínat, je dost.

Do Litoměřic na studium teologie jsem nastoupil v roce 1985. Dodnes si vzpomínám na přijímací pohovor, když mně pracovník ministerstva položil otázku: „Maturoval jste z energetiky, řeknete mi, jak to souvisí s dalším vaším studiem teologie?“ Odpověděl jsem mu: „Jako elektrikář jsem instaloval a rozsvěcoval světla v obytných domech, a teď to bude v lidských duších.“ Dál se už na nic neptal. Po dvou letech studia v Litoměřicích jsem byl povolán na dvouletou základní službu do Havlíčkova Brodu. Absolvoval jsem vojenský výcvik jako řidič. Ale pak mě nakonec poslali do skladu. Byla to pro mě velmi zajímavá zkušenost, když se na to dnes dívám s odstupem let. Na vycházkách jsem navštěvoval pana opata V. Tajovského, který v té době v roce 1988 bydlel v Havlíčkově Brodě a nemohl oficiálně působit jako kněz. Velice mně pomohl. Všechno, čím

v životě projdete, je cenné, pokud z toho vytěžíte užitek pro svůj život. Po návratu z vojny jsem v Litoměřicích s dalšími studenty prožil sametovou revoluci, byl to nezapomenutelný zážitek. Přechod do Prahy byl velkolepý. V Litoměřicích jsme – dá se říci, studovali teologii v jiné „epoše“. Po roce 1989 se nám otevřely velké možnosti. Přišli noví profesoři s novými obory jako bylo forenzní lékařství, dějiny literatury, dějiny umění. Každý chtěl v té době dát teologii to nejlepší co uměl. Rád vzpomínám na přednášky prof. Jiřího Kuthana a doc. Jaroslava Meda.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?

Rád se setkávám s lidmi. Nelze určit jen jednu situaci – práce s mládeží (bavilo mě to), 7 let jsem působil jako kaplan Chrudimského vikariátu. Život je pestrý a je v něm mnoho krásných „věcí“. Řeknu to velmi obecně, být knězem mě baví a užívám si to.

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?

Je to velmi široká otázka, především žít naplno svou víru, přijmout svůj život jako dar, nechat se vést Duchem Svatým.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě?

Žít naplno své kněžství, mít rád lidi, které mně Pán Bůh posílá, doprovázet je na cestě k Bohu.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky na pouti NJ v Sebranicích (ze sbírky se hradí nutná režie a co zbude, tak se pošle tam, kam určí hlavní celebrant)? Sbírka by mohla pomoci lidem s onemocněním lepry. Pošleme ji na tento účel. (Likvidace lepry)

Co Vám udělalo v poslední době radost?

Několik mladých lidí se na mě obrátilo s prosbou, že by se chtěli připravovat na svátost biřmování, to mě těší.

Existuje něco, co nám může dát církev?

Církev má velké bohatství, není to sice v majetku nebo v penězích - v této věci spíš chudne. Její bohatství je v něčem jiném. Díky společenství církve se můžeme setkávat s lidmi, kteří objevili bohatství evangelia a můžeme objevovat hodnoty, které tento svět prostě nemá, i když nejsou snadno dostupné. Kolik zátěže, neodpuštění je mezi lidmi, a v tom všem nám katolická církev může velice pomoci. Nedívejme se jen církev bojující (ve které nyní žijeme) řečeno slovy katechismu, ale především nezapomínejme na církev vítěznou, ke které směřujeme a kam chceme doputovat.

Možnost autobusové dopravy do Sebranic na pouť NJ .

K této výzvě mně vede na jedné straně zkušenost , na straně druhé snaha nabídnout možnost dopravy těm, kteří nemají jak se dostat do Sebranic. Rád bych vypravil autobus pro poutníky, ale když poveze méně než 30 lidí, tak by to bylo finančně neúnosné. Zájemci se musí závazně přihlásit – do 9. listopadu 2026. Bylo by možné nastoupit na této trase: **Vír; Olešnice, Hodonín; Štěpánov; Bystřice (kostel); Olešná; Nové Město (Billa); Jimramov.** Přihlášky u jLK – 606948970 nebo kinc@dieceze.cz. Pokud se přihlásí dostatečný počet poutníků, sdělím jim místo a čas odjezdu.

Pozvánky:

Křižanov: Kostel sv. Václava je otevřen k **modlitbě věřících každý den** od rána do večera. **Každou neděli od 15 do 17 hodin** je zde přítomen místní farář P. Josef Pohanka a nabízí věřícím přijetí svátosti smíření (sv. zpověď) nebo duchovní rozhovor.

Slavkovice: Poutní kostel Božího milosrdenství: **svatá zpověď v sobotu a v neděli od 14 do 17 hodin, na první a třetí sobotu v měsíci již od 10 hodin**.

Netín u Velkého Meziříčí: Poutní kostel Panny Marie Usmívající se.
První sobota v listopadu – **7. listopadu**– sv. zpověď od 15 hodin, sv. růženec od 15:25, v 16 hodin začátek mše svaté. Služby pří této pobožnosti první mariánské soboty má farnost Heřmanov, tématem promluvy je TICHOST.
Pěší poutníci vždy vycházejí ve 12:30 z kostela sv. Mikuláše ve Velkém Meziříčí na náměstí.

Vranov nad Dyjí: DOET (duchovní obnova exercičního typu). Pro ženy v termínu 7. – 10. leden 2027; pro muže – 21. – 24. leden 2027. Bližší informace mohou zájemci získat u jáhna Ladislava Kince, který nabízí z oblasti Vysočiny dopravu do Vranova nad Dyjí. Nevyžádaná rada: počet noclehů a míst v autě je omezen, proto je dobré se přihlásit co nejdříve – i když se zdá, že leden 2027 je ještě daleko a času dost.

Plán poutí NJ na rok 2027:
leden – Velké Meziříčí únor – Lysice březen – Křižanov duben – Měřín
květen – Nové Veselí červen – Kunštát červenec – Jimramov srpen – Sádek
září – Radostín říjen – Deblín listopad – Sebranice u Litomyšle prosinec – Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti – kdo dřív přijde...
Srdečné pozvání na 324. pouť Nový Jeruzalém do Olešnice ve středu 16.prosince 2026 v 17 hodin. Hlavní celebrant – P. .

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 11. 2026. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém;** vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www. rovecne.farnost.cz; Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970

vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www. rovecne.farnost.cz; Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970